

„מה אני יכול לעשות, שכל מוצר חדש שלי מועתק מייד בכל העולם?“

הנאה אישית עצומה, נוסף על המסע האדיר של יחסי-יבוא המתלווה לכל אירוע שהוא עורך.

„תחביבים מיוחדים אין לי“ מודה קארדן, ומסביר: „בעצם, אין לי בכלל זמן פנוי, את הערבים הבודדים שבהם אני פנוי אני מבלה בבית, בקריאת ספר או בצפייה בטלוויזיה.“

הוא מתגורר בבית בן תריסר חדרים, מרוהט בסיגנון שבו משולבים ריהוט אלטרה-מודרני עם רהיטים עתיקים שמר קורם בצרפת ובסין.

„אינני חי חיי-פאר ומותרות“, הוא אומר, „אין לי זמן למסיבות. אחרי ה-עבודה, הבדידות שולטת בחיי.“

אישיות

חזקה

פ ייר קארדן היה ידוע מאדומתמיד כאדם בודד, להוציא תקופה לא-ארוכה בסוף שנות השישים, שבה חי עם שקננית הקולנוע ז'אן מורו. „אלה היו השנים הטובות ביותר של חיי“, הוא אומר היים ומוסיף, כי לצערו לא ילדה לו מורו ילד. ז'אן מורו, מצידה, טוענת שהיחסים ביניהם נותקו „כיוון שלפיייר יש אישיות חזקה מאד, ולעומת זאת האישיות שלי חזקה לא פחות, כך שהיה לנו די קשה ביחד.“ קארדן שונא סופר-שבוע, כי אז הוא נשאר לבדו. הוא לא יצא לחופשה מזה 10 שנים. „אני פשוט לא אדע מה לעשות עם עצמי“, הוא מתוודה.

אחרי הרומן עם מורו, חזר קארדן לחיים העצמאיים המוכרים לו מאז ילדותו. אביו, סוחר-יינות צרפתי ממוצא איטלקי, איבד את כל רכושו בתקופת מלחמת-העולם

קארדן, מעין שילוב של אולס-תיאטרון ואולס-תצוגות, שאותו פתח בדצמבר 1970, כאן הוא עורך את תצוגות-האופנה שלו ומציג חידושים בכל תחום העולה בדעתו — תיאטרון, ציור, פיסול, כותבי-מחזות וכל מה שנכלל בתחום האמנות.

הוא עורך שם גם מופעים של אמנים בינלאומיים ידועים כמו אלה פיצג'ראלד, מרלן דיטריך, דיון וורוויק ואחרים. לדבריו, אחזקת האולם גורמת לו הפסדים של 300 אלף דולר בשנה, אבל הוא מפיק מכך

המונה שישה מתכננים. „אתה חייב להיות בעל הוש שישי מפותח, כדי לעבוד איתו. העבודה במחיצתו מעייפת מאד, אבל זהו בית-הספר-לאופנה הטוב ביותר בעולם.“

אחרי שהוא מקיים כ-15 פגישות במוצאי-מגיעה שעת ארוחת-הצהריים, שממנה הוא חוזר-למישרדו לפעמים רק בשעות אחרי-הצהריים המאוחרות, הוא מסיר בשלושה הבוטיקים שלו, השוכנים בסמוך למישרד, ועולה לחדר-המנוחה, לתנומה חפוזה. בערבים הוא מבלה בדרך-כלל באספיייר

עד עיר שלמה. „אומר קארדן, „זו לא שאלה של עשיית כסף — זה פשוט האתגר ליצור דברים יותר טוב מאותם הדברים הקיימים.“ המשוחח עימו לא יתקשה להבין חין שהוא יותר צודק מצנוע, אבל זו עובדה. „אני צועד לפני כולם“, הוא אומר, וגם זו עובדה.

הוא מתלבש באלגנטיות פשוטה, ובתקרי פות של לחץ בעבודה הוא מסוגל להסי תובב ימים אחדים באותן חליפה וכותונת. כך הוא נראה קצת פחות מפירסומת משכנעת ל„מראה“ המפורסם של קארדן, אבל לו זה לא איכפת. היצירה, העשייה, היא כל חייו.

האיש שהבדידות

שולטת בחייו

ר יום-עבודה רגיל, עובד קארדן את ביתו שבפאריס, אחרי ארוחת-בוקר משובה, וצועד ברגל אל מישרדו שברחוב פוברוק מטה-הונורה מספר 59, רחוב האופי נה היוקרתי של הגדה הימנית בפאריס. כאן כבר מצפה לו סידרת פגישות עם מנהלי-החברות שלו, עם יצרני טכסטיל ומוצרים אחרים, אשר רבים מהם טסים לפאריס מרחבי העולם, רק כדי לנהל עימו שיהת-עסקים בת 15 דקות בלבד.

רבע-שעה, אצל קארדן, היא מושג החב מאד של זמן. הוא מהיר-קליטה, יורה תשובות חדות, ובתוך פרקי-זמן זה הוא כבר יודע בדיוק מה רוצים ממנו, מה מנסים למכור לו ומה ייצא לו מזה.

בין פגישה לפגישה, הוא מספיק לעלות במדרגות לחדר-העבודה שלו, להוסיף פרט קטן למוצר חדש שהוא מתכנן או מעצב, או להעלות על נייר רעיון חדש שצץ במוחו הפורה באותו רגע.

„זהו מעבדה ענקית לרעיונות“, אומר אחד מאנשי צוות-התיכנון של קארדן,

הנשים

קארדן מעדיף לתכנן אופנה לנשים מאשר לאופנת הגברים, שהוא היה בין חלוציה. „להתלבש כמו נערה בת 17 כשאת בת 40, זו לא אופנה — זו גרוטסקה“, טוען קארדן. „כשאני מתכנן“, הוא אומר, „אני חושב רק על הצד המיסחרי. לא להיות יקר מדי, ולא סופר-סטיקייט מדי. ליצור אופנה שתחמיא לנשים.“